

Medlem faa med sig dem; der bestemt ville noget modsat, dem, der kun ville kritisere og slet ingenting ville, og endelig dem, der synes, at det kunde være morsomt, om der blev et nyt Røre. Saa sætte vi, at han opnaaede det glimrende Resultat, at Forslaget faldt, og der ingenting blev af det. Saa maatte der gøres noget andet; vi kunde ikke gaa hjem og fuldstændig forsvinde fra denne Verden, saa baade Folketing og Landsting druknede i dette Referendum. Vi maatte sætte noget frem, enten maatte det ærede Medlem danne et Ministerium og fremsætte sit Forslag om en Politivagt eller stille Forslag om Afrustning, og dette vilde han rimeligvis blive nødt til. Han er jo dog Mindretal overfor sine Medarbejdere, Socialdemokraterne, saa jeg antager, at han maatte stille det Forslag, Socialdemokratiet finder rigtigt. Men, naar saa den næste Rigsdag vedtog dette, maatte det igen ud til Referendum. Ere vi først en Gang begyndte at appellere til Befolkningen, maa vi virkelig blive ved, til hele Potten er ude, og altsaa maatte Følgen af det ærede Medlems Forslag blive den, at vi maatte have alle Forslag ud til Referendum. Jeg vilde foreslaa at komme med alle Forslagene samtidig og stemme om dem alle sammen og se, hvor mange Stemmer hvert fik. Men jeg tror, at det ærede Medlem vil indrømme, at skønt det var det logisk fornuftige og eneste rigtige, var det dog ikke frit for at nærme sig til det vildeste Vanvid.

Jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem et eneste Øjeblik er i Tvivl om, at jeg har Ret, og vi ville vistnok blive fuldstændig enige, naar jeg siger til det ærede Medlem, at jeg forstaar hans Forslag saaledes, at det gaar ud paa at hindre denne Sags Videreførelse og ikke paa en Smule andet. Og dertil er det et udmærket Forslag. For saa vil denne Sag aldrig komme videre.

Nu er Spørgsmaalet: Er det fornuftigt nu at hindre denne Sags Videreførelse og kaste det hele ud i et rent Ragnarok? Det tror jeg ikke, fordi man i den Slags Ting ikke blot har sit eget Parti at tage Hensyn til. Havde man kun det at tage Hensyn til, vilde jeg sige, at det ærede Medlem er en god og dygtig Partifører, og jeg respekterer den Maade, hvorpaa han forstaar at faa Midlerne til at passe til Formaalet. Det respekterer jeg altid. Det er slet ikke noget slem. Thi de Midler, der ikke passe til Formaalet, ere ikke Midler. Det er Vrøvl. Altsaa,

det er meget forstandigt fra det ærede Medlems Side. Men det ærede Medlem maa ogsaa erkende, at vi, som ikke ere med til Formaalet, ikke kunne bruge de Midler. Spørgsmaalet er: Hvorvidt duer Formaalet? Er det virkelig noget attraaværdigt slet ikke at komme til nogen Løsning af denne Sag? Thi vi ville aldrig nogen Sinde komme dertil ud fra det ærede Medlems Politik. Selv om han ikke vil bruge Referendum mere, er hans aabent tilstaaede Standpunkt det, at vi skulle lade Forsvarssagen ligge og tage fat paa andre Sager, og hvis han vil det, saa vil han ganske sikkert faa Landstinget og andre Partier imod sig, saa det vil han aldrig nogen Sinde naa. I det Øjeblik, han tager Forsvarssagen i sin for Resten udmærkede Haand, vil det ikke blive nogen udmærket dyrket og frugtbar Mark.

Men er det nu forsvarligt? Det kommer sikkert an paa, hvad man egentlig mener, at vi her skulle lægge til Grund for hele vor Betragtning af Forsvarssagen. Det ærede Medlem sagde, at det, det gælder om, er en forstandig Udenrigspolitik. Det er Nr. 1, og det maa være Formaalet, og alt det andet maa være Midlet til at føre denne forstandige Udenrigspolitik. Deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Det er den forstandige Udenrigspolitik, det kommer an paa, og den maa baade Forsvarssagen og efter min Mening alle andre Sager, ogsaa de økonomiske, underordne sig. Vi kunne ikke stille os hen her i Verden, som om vi var til ganske ene, og der slet ikke var andre Mennesker end vi.

Nu siger jeg, hvad er Formaalet for en forstandig Udenrigspolitik? Det er efter min Mening Statens Bevarelse. Jeg siger med Villie Statens, fordi det fra Socialdemokraternes Side er hævdet, at det ikke er Statens, men Folkets Bevarelse, det gælder, og at disse to Ting ikke have noget med hinanden at gøre. Jeg tillader mig meget bestemt at paastaa, at i det Øjeblik, Staten her gaar til Grunde, bestaar Folket ikke i Længden, og det, de anføre for, at Folket meget vel kan bestaa udenfor den danske Stat og uafhængig af, om den danske Stat bestaar som hel eller delt eller slet ikke, beror paa Illusioner. Det bygges fra en vis Side, fra Socialdemokraternes Side, paa, at efterhaanden nærme vi os det store Brodersamfund, og i dette store Brodersamfund ville vi alle falde hverandre om Halsen. Der bliver ingen Krig mere, og der gælder det overhovedet ikke, om der